

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΒΙΟΥ

Ἐν Ἀθήναις, Ιούνιος 1887.

Φεύγεται με την Καπρίδη

Εις Βλαχίου

..... Λέγε δὲ τι θέλεις. Σὲ διαβεβαιῶ ὅμως δὲ τι αἱ Ἀθῆναι, ἀν καὶ οἱ δρόμοι βρίθουσι κονιορτοῦ, λάσπης, ύποψησίων συμ-
πολύλων, ἀκαθαρσιῶν καὶ λογίων νέων, εἶναι ἐν τούτοις θαυμα-
σία καὶ κλασικὴ πόλις. Τὸ πόλην ἀνεξίκακον καὶ καλοκαγαθον
εὑραντὸν τὴν Ἀττικὴν, ὅστις ἔξισον φύρωμάζει τὰς κολοκύνθικες
καὶ τὰς κεφαλίκες τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ζόσιν ἀναμίξει καὶ ἐν
χριστιανικῇ ἀδελφότητι δέλα τὰ πολιτεύματα καὶ αἱ φιλοσοφίαι
τῆς ὑφηγίου. Δημοκράται, ἀριστοκρατικοί, λαϊκοί, κοινωνισταί,
μηδενισταί, θυνχαμιτισταί, πνευματισταί, ἐρθρολογισταί, φυσιολά-
τραι, ζωολάτραι, ξοκνολάτραι, δὲ τι θέλεις. Κυρίως ὅμως πλεο-
νάζουν οἱ . . . ἀντιπολιτευόμενοι.

Σοῦ ὁρκίζομαι, μὰ τὰ κόκκαλα τῶν Μαραθωνικάγων, δὲ τι
μόνον ἐδώ τὴν πορείαν γὰρ ἔναντισης ἡσύχως καὶ ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν τοῦ Συντάγματος τὰ δύο — τρία ἐνατομιμόρια, τὰ δέποτε
ἀπεθησαύρισες αὐτοῦ διὰ τῶν λαθρευματών. Προκειμένου μά-
λιστα περὶ τοιούτου εἰδούς ῥουανίσματος σοῦ ὑπόσχομαι γὰρ εὐ-
ρεῖς συμβάνους καὶ ἕνευ ἀντιρρήσεως τὰς σιαγόνας δέλων τῶν
συγγρόνων Ἀθηναίων. Διότι — πρέπει γὰρ ἡξεύρησε — αἱ Ἀθῆ-
ναι δὲν εἶναι μόνον ἡ καρδία καὶ ἡ διάνοια τοῦ Ἑλληνισμοῦ, φέ-
ισχυρίζονται οἱ ποιηταί καὶ οἱ ὑπαιθροί οἱ ἡγεμονεῖ, ἀλλὰ ἀποτε-
λεῖν ἀκόμη καὶ τὴν κοιλίαν σῆτης Ἐλλάδος. Οἱ ισχυρὸις
ἐγκέφαλοις, διλέπεις, πρέπει γὰρ ὑπηρετήται καὶ ἀπὸ ισχυρότερον
στόμαχον. Εἶναι λοιπὸν τὸ γνωνευτήριον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ

δι' αύτὸς δὲν ἀπορῶ ἂν συναντῶ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀποπατήματα καὶ
κόπρων πανταχοῦ τὴς πόλεως. Τρώγει παλάξ, γωνεύει περίφημα,
τι ἥθελες ἔπειτα νὰ κάμη; Γόρα εἴτε γρψ πόδες, κατόπιν τόσον ἀφθό-
νου λιπάσματος, παγύνονται ἀποστραγγυλούμενοι, οἱ δημοτικοὶ σύμ-
βουλοι, οἱ ὄμοιγενεῖς καὶ οἱ τελωνεῖαικοὶ τημηματάρχαι. ³Α καὶ νὰ
ἥρετο ἐδὼ νὰ ἐγκαταστῆται. Αρίνω δὲ τὴν ἔλευσίν σου, πρὶν
αγκυροθεολήσῃ τὸ ἀτμόπλοιον, θα προσαγγεῖλους αἱ ἐφημερί-
δες ὅλαι, τὸ δὲ ὅνομά σου θὰ περικοσμηθῇ διὰ τῆς γαρνιτούρας

Πρὸς τὴν ὁμογενῆ.

ὅλων τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώ-
στων κασμητικῶν ἐπιθέτων,
ὅσα ὑπάρχουσι καὶ δὲν ὑπάρ-
χουσιν εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ Βυ-
ζαντίου. Φεύγομει μάλιστα μή-
πως, πρὶν ἀποθέσγετον ταῦτα
διατικόν σου σάκον, ἐμφανι-
σθῆ ὁ γραμματεὺς τοῦ «Βύρω-
νος» μὲ ψήφισμα ἀνὰ γεῖρας,
δι'οῦ θὰ ὑποστῆται ἐφόδους κάμ-
μάνια προσφύνησιν καὶ τὸν τί-
τλον τοῦ ἐπιτίμου προέδρου....

Ἐνθυμεῖσαι τὸν ὑπηρέτην ἐκεῖνον τοῦ παντοπωλείου σου,
ὁ ὄποιος ἐκουβάλευσε μὲ τὸ καροτσάκι τοὺς ἀσκοὺς τοῦ βουτύ-
ρου εἰς τοὺς πελάτας σου, καὶ τὸν ὄποιον πρὸ δεκατίας εἶγε
ἀποδιώξει λὰς καὶ πύξ, διότι εἶγε τὰς γεῖρας ταχυδακτυλούρ-
γικωτέρας τελωνεῖκον σύπαλληλους; Αἴ!
Λοιπὸν σοῦ ὄρκίζομαι, διτὶ ἐδὼ ἔγεινε ὄμο-
γενῆς ἀποστίλεων ώς ἡ γλοιωδῆς λάσπη
ὑπὸ τὸν ἥλιον, καυδαλῶν ἀντὶ ἀσκῶν βου-
τύρου τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, τούλων-
τίον δὲ καυδαλούμενος, ώς εἰς τουλούμιον
ἔμψυχον, ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἐφ' ἀμάξης . . .

Α! Αἰ 'Αθηναί, φίλατατέ μου, εἶνε ἡ
πόλις τῶν θαυμάτων, τῶν ἀπροσπτῶν καὶ
τῶν ἀντιθέσεων. Αρίνω δὲ τὴν πορείας ἐδὼ
νὰ ἔλθῃς ζῷον καὶ νὰ μεταβληθῆς εἰς ἄνθρωπον. Αρκεῖ νὰ
ἥσαι ἀγνώστου προελεύσεως, διότι οἱ κλασικοὶ ἀπόγονοι τοῦ
Πειραιέως καὶ τῆς Ασπασίας εὐκόλως ἐγκωλποῦνται πᾶν ὅ, τι

“Οταν ἔγεινε ὄμογενῆς.

προσέρχεται ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς. Ἀγαπῶσι τὸ ἄγνωστον, διότι τὸ ἄγνωστον γαργαλίζει πάντοτε τὴν φυντασίαν εὐνολώτερον. "Οσοι τούλάχιστον ξένοι, περιηγηταὶ ἢ λαποδεῦται, καταφέγγουσιν ἑδῶ, καταγιγητεύονται εὔρισκοντες πρόχειρα τὰ μέσα τῆς ἀπολαύσεως, καὶ κυλίομενοι ἐλευθέρως ἀνὰ τὰς ὁδούς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὅμως ὁφεῖλιν νὰ ὅμολογήσω ὅτι δὲν ἔλλειπονται εὗται κόπρανα σύτε σκύλοι ἀφίμωται, εὕτε ἀστυνομικοὶ αλητήρες. Αἱ κυρίαι μάλιστα, καὶ πρὸ πάντων τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας, τρέφουσιν ιδιαιτέρων ἀδυναμίαν πρὸς πάντα τὸν, ἔστω καὶ ἀνευ διαβοτηρίου ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀστυνομίας ἐπισκεπτόμενον τὰς Ἀθήνας. Ἀρκεῖ ὅτι εἴνε ξένος, ὅτι δὲν εἴνε "Ελλην" ἢ τούλάχιστον ἐντόπιος. Αἱ κυρίαι τότε σπεύδουν νὰ ἀνοίξωσι μετ' ἔνθουσιασμοῦ τὰ γεῖλη, τὴν καρδίαν καὶ τὰς ἀγκάλας, παραδίδοντες εἰς πρώτην μετ' αὐτοῦ συνάντησιν τὴν προΐκη τῆς κόρης των καὶ τὰ οἰκόσημα τοῦ συζύγου των. Ἔδω, φίλε μου, φάνεις νὰ ἡσαι ξένος, νὰ γυναρίζῃς ὀλίγα γαλλικὰ καὶ μερικά διπλωματικάς ὑποκλίσεις, νὰ πλαστογραφήσῃς τὰ ἐπισκεπτήριά σου δι' ὀλίγων τίτλων, ν' ἀγνοήσῃς καποτε τὴν ἔλληνικήν, καὶ τε βεβαιῶ ὅτι τὴν ἐπιστολήν θὰ σε πολιορκήσουν ὅλαι: αἱ ἔλλεικται νύμφαι τῶν Ἀθηνῶν.

* * *

"Ἐπειτα δὲν φαντάζεται τί εἶδους ἀξιοπερίεργον ζῷον εἴνε ὁ νεώτερος "Ελλην. Οἱ φυσιολόγοι θὰ παρεφρόνουν ἢ θὰ συνέτριψον κατὰ πετρῶν τὸ κρανίον των μηδὲνάμενοι νὰ τὸν τοποθετήσουν εἰς οὐδεμίαν βαθμίδα τῆς ζωολογικῆς αλίμανος. Ἐγὼ δέντρος νομίζω ὅτι ὁ "Ελλην" εἴνε κυρίως: Κρον καὶ ο-

Ηρών την Βουλευτή.

θεού λευτικόν. Βουλεύεται κοινῇ περὶ πάντων καὶ ιδίως περὶ τῶν κοινῶν. "Εκκατοστοι πολίτης γεννᾶται ἑδῶ ἀπὸ κοιλίας μητρὸς τούλαχιστον μὲ τὰ προσόντα τοῦ Υπουργοῦ τῆς Παιδείας. Η φύσις λ.γ. τὸν προκίνει μὲ στιβαρούς βραχίονας διὰ νὰ σκάπτῃ τὴν γῆν. Ἄλλ' αἰρητές μίαν πρωίαν ἐγείρεται, τρίβει γαστρώμενος τοὺς ὀφθαλμούς, φίπτει μακρὰν τὴν ἀξίνην καὶ τὰ τσαρούχια του, δικνίζεται μίαν ρεδιγόταν καὶ ἔναν ὑψηλὸν πύλον, καὶ ἐνταή-

πτει εἰς τὴν πρωτεύουσαν μεταμορφωμένος εἰς ἄντιπρόσωπον τοῦ ἔθνους, διότι ἐν τῷ μεταξὺ συνέπεσε νὰ διαπραγθῶσι καθ' ὅλον τὸ Βασιλείον βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ, καὶ οὕτω κατόπιν δι' ἑνὸς ναὶ τῇ ὥχῃ συμπληροῖ τὰ κενὰ τῆς νομοθεσίας καὶ... τῆς κοιλίας του.

Καὶ μὴ νομίσῃς ὅτι μόνον πολιτικὸς ἐπίλασθη ἀπὸ φύσεως. ΤΑ! μὲν συγχωρεῖς! Ὁ γεώτερος "Εὔληγη" εἶναι ἐν εἰδος Ἀριστοτέλους ἐφωδιασμένος ἐκ γενετῆς μὲν ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐγκυκλοπαιιδικὰς γνώσεις τοῦ αἰῶνος, ἀδιάφορον ἀν δὲν ἐφρόντισε ποτε νὰ μάθῃ τίποτε. Γνωρίζει ποραδόξως ὅλα, ἀναμηγνύεται εἰς ὅλα, ἀποφαίνεται περὶ ὅλων, καὶ ἔχει πρόσοψιν τὴν λύσιν σίουδήποτε μεταφυσικοῦ Λητήματος, ζήθανει μόνον νά... τὸ ἀγνοή.

Ἐγγονεῖς ὅμως ὅτι τὸν προστατεύει εἰς "Οταν Ἐγγειον βουλευτής, ὅλα αὐτὰ καὶ τὸ Σύνταγμα, ἐν ὀνόματι τοῦ ὅποιου κέκτηται τὸ ίερὸν καὶ ἀπαρχείαστον δικαίωμα νὰ λαλῇ ἀενάως, ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν τοῖς καρφενείσις, ἐν ταῖς πλατείαις, εἰς πάσαν καμπήν τῶν ὁδῶν, διὰ τοῦ στόματος, διὰ τῶν ποδῶν, διὰ τῶν γρόνθων, διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅπουδήποτε σταθῇ, καὶ καθ' σιανδήποτε φραν, κοιράνωμενος, ἐγγρηγορῶν, ἀποπατῶν τὴν τρώγων! Λαλεῖ, λαλεῖ ἀκαταπάυστως, καὶ ὅταν πλέον ἔξαν-

τὴλήσῃ τὰ θέματα καὶ τοὺς ἀκροατάς του, ἐπιτίθεται κατὰ τῶν νεκρῶν ἀπαγγέλλων ἐπικηδείους, διότι— πρέπει νὰ ἔχῃς πρὸ ἐφθαλμῶν— ἔκαστος ἐλεύθερος συνταγματικὸς πολίτης, γνωρίζων τὸ ἀλφάριθμον, θὰ ἐκφωνήσῃ τούλαγχιστον δώδεκα ἐπικηδείους, έκδων μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ὑποστῇ καὶ αὐτὸς δωδεκάκις τὴν αὐτὴν ποιητὴν ὅταν ἀπεθάνῃ, ὅταν δηλαδὴ παύσῃ λαλῶν!

Ελλήνων οἵτε.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Συντάγματος, τοῦ γνωστοποιῶν ἐν παρενθέσει ὅτι αἱ Αθῆναι, πλὴν τῶν ἀπεριτοιχίστων ἀριθμευτηρίων, ἔχουσι προικοδοτηθῆναι καὶ μὲν πολυτελεστάτην πλατείαν, τῇ ὥποις χρησιμεύει κατὰ τὸ θηματο-

ώς προαύλιον τοῦ καφενείου Γιαννιτσούλου, καὶ κατὰ τὸ ἄλλο
ήμισυ ως ἀμάξιστάσιον καὶ σταθμὸς
τοῦ ἵπποσιδηροσδέρμου. Δι' αὐτὸς μὴ
παραχεινευθῆς ἐάν ἀκούῃς ἐνίστε ἀπὸ
στόματος αντιπολιτεύσεως ὅτι τὸ
Σύνταγμα . . . καταπατεῖται.
Εἶνε αἰτόγρωμα μηγχανορροφία!
Ἐγνοεῖς ὅμως ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμ-
ποδίζουν ποσάς τὸ νοσήμον καὶ ἐκλε-
κτὸν κοινὸν τῆς πρωτευούσης νὰ
διέρχεται εὐφροσύνους ὥρας ἀναψυ-
γῆς συμπιεζόμενον μεταξὺ τῶν τρο-
γῶν τῶν ἀμαξῶν καὶ τοῦ τράμβου ἀφ' ἐνός, καὶ μεταξὺ τῶν
ποδῶν τῶν τραπέζων καὶ τῶν ἀλόγων ἐξ ἄλλου . . . Εἶνε,
βλέπεις, καὶ τοῦτο τρόπος διασκε-
δάσεως, διότι ἐδὼ καὶ αἱ διασκε-
δάσεις τῶν ἀνόμη εἶνε πρωτότυποι.
Ίδιως μ' ἔξεπληγε καὶ μ' ἐγοή-
τευσε τὸ εἶδος καὶ ἡ μέθοδος μὲ
τὴν ὄποιαν συμποσιάζουν. "Ω! μὰ
τὴν ἀλήθειαν τὰ γλέντια των
εἶνε ἄξια θαυμασμοῦ. "Αρχίζουν
αἴρηντος μὲ δύο ποτήρια σίνου καὶ
τελειόνου μὲ δύο . . . μηγχαροβάτι!

"Ήη, καὶ θύμα 'Ριμπάν'
α Πᾶς τελειώνει τὸ γλέντι".

"Ήη, καὶ θύμα 'Ριμπάν'
α Πᾶς τελειώνει τὸ γλέντι".

Απλούστατα καὶ συνοπτικότατα.

* *

Άλλα πλήγη ὅλων αὐτῶν, παρετίρησα μετὰ πατριωτικῆς
ὑπερηφανείας καὶ ἀγκαλιάσεως ὅτι ἐδὼ πᾶς ἐλεύθερος πολίτης,
ἐγγεγραμμένος ὑπ' αὐτῶντα ἀριθμὸν εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλο-
γον, μετέρχεται κατ' ἀρέσκειαν ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ἀδιακρίτως
ισα εἰδεν ἢ ἔκρουσεν. Όσα γνωρίζει ἢ ἀγνοεῖ, ἀδιάφορον. Σωστὸς
ὴγμοκράτης ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν,
τῶν τεγγῶν. Δι' αὐτὸς μένω γάσκων καὶ ἀπολιθωμένος ἐκ θαυ-
μασμοῦ ὅταν βλέπω ὅτι οἱ γωροσύλλακες, φερ' εἰπεῖν, συντάσ-
σουν ἄρθρα περὶ καλλιτεγνής οἱ ιερεῖς γνωμοδοτοῦν περὶ ὅρμ
τανισμοῦ τοῦ στρατοῦ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ πραγματεύονται περὶ
πολιτικῆς σίκονομίας. Ο πολιτισμὸς ἐδὼ εἶνε ὅλην ὁρμοῦ.

Τοσούτον δὲ μετατεθειμένοι οἱ ὅραι τῆς προόδου φέτε διὰ νὰ συμβουλευθῆσι αἴσηνης περὶ ἀρχιτεκτονικῆς πρέπει γάλαπαθηῆς εἰς τὸν λαχανοπώλην καὶ διὰ νὰ πληροφορηθῆσι τὴν ἐξήγησιν κανενὸς μετεωρολογικοῦ φαινομένου πρέπει νὰ καταρύγῃς εἰς ἡπάτην, ἀπαράλλακτα ὅπως διὰ νὰ γίνης τέλειος δημοκράτης, πρέπει νὰ γρηματίσῃς πρώτον ὑπομάχειρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἀγκατόρων.

Ἄλλοιδὲ δύναμι: νὰ σου ἀπαριθμήσω μίαν πρὸς μίαν τὰς ἀπείρους ίδιότητας καὶ τὰ ἀπειρά δικαιώματα τὰ ὄποια ἔκαστος ἔδικτονέφαλος πολιτης νέμεται! "Εγει-

ΕΧΩΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

"Ἡρ. καὶ θῆλα Ρομαῖοι.

λ. γ. τὸ ἀναφείρετον δικαιώματα νὰ σύρῃ εἰς πᾶσαν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἐν μέσῃ ὁδῷ τὸν παράθυρόσου. 'Αλλὰ καὶ σύ, ἐννοεῖς δικαιοῦσαί, διὰ

"Ἡρ. καὶ θῆλα Ρομαῖοι.

τικῆς μεθόδου, νὰ ἐκκενώσῃς κατὰ τὴν κεφαλὴν σίου δέκποτε διαέκτου ἀπὸ τοῦ παραθύρου σου αὐτούσιον τὸ ἀγγεῖον τοῦ κοιτῶνός σου, γωρίες νὰ ἥσαι ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ ἔγειρησῃς pardon.

'Εγιοτε ὅμως, γάριν ποιικιλίας, ἐνῷ κοιμᾶσαι ἡσυχος ἐπὶ τὴν κλίνης σου, συνεγίγισαν τὸν θερινὸν ὑπνον, ὃν σου διακριθήσαντας οἱ κάνωντες, οἱ σκνείπες καὶ οἱ κορέοι, αἴσηνης ἐνσκήπτουν ὑπὸ τὰ παράθυρά σου συμμαρτίξαντας τοὺς καντακέζων, μὲ μίαν κιθάραν ἀνὰ γεῖρας καὶ μὲ ἐν μαργαριτηρίγαδον εἰς τὸν λάρυγγα, δικαιούμενοι νὰ σου ἀφαιρέσουν τὸν ὑπνον καὶ τὴν ἡσυχίαν μέχρι πρωίας. ὑπὸ τὴν πρόσφασιν ὅτι ἔδουν, ἐνῷ πράγματι ὠρύονται..

Πρὸς τούτοις ἡμπορεῖ ἐλευθέρως νὰ ὑλοτομῇ τὰ δένδρα τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πλακειῶν, νὰ θραύσῃ τὰ ἑδῶλα καὶ τὰς δημοσιακὰς κορήνας,

Νοτιεργατικαὶ κακουργίαι: νὰ βίπτῃ λίθους εἰς τὰ οὐελώματα τῆς οἰκίας σου καὶ ἐν ἀνάγκηι νὰ μαχαίρωνη διαμπέξει πάντα κυριάδη τολμάντα

νὰ τοῦ διαμορφίσθητήσῃ τὸ ἀπαράγραπτα αὐτὰ συνταχματικὰ δι-
καιώματα. Κάμνει ὅτι θέλει. Γράφει λ. γ. λιθόλους κατὰ τὴν
βασιλείας καὶ μετά τινας ὥρας ἔσλαχον γγῆσται Λητωνρχογάζων
ὑπὲρ τοῦ Δικόδηγου. "Ω ! σὲ βεβχιδ, εἶνε λίγη ἀξιοπερίεργον
οἰωνόμενον ἡ νεώτερος" Ελλην.

***

Βεβχιώς δὲν μοῦ εἶνε εὔκολον γὰρ τοῦ περιγράψω λεπτο-
μερῶς τὰ τρίη καὶ θημα τῶν ἀπογόνων τῆς Ἀσπασίας καὶ
τοῦ Πλάτωνος ἐν τῇ παρούσῃ μου. Σοῦ λέγω μόνον ὅτι
αἱ Ἀθηναὶ εἶναι πόλις, εἰς τὴν ὄποιαν δύνασαι νὰ ἔρθητε
ἄντερας πρόγνων. Διασκεδάσεις καὶ θεάματα περίφημα. "Ἐν εἰδος
φαιδρᾶς διασκεδάσεως εἶνε καὶ ἡ μονομαχία. Μονομαχοῦν
ἀνευ λόγου, διέτι δὲν ἔχουν προσχειρότερον μέσον νὰ εὕθυμη-
σουν. Οἱ ὄροι διατυπούνται φρικτοὶ ἑκατέρωθεν, καὶ ἐνῷ πρό-
κειται νὰ ἀνταλλάξουν σφαῖρας μέχρι θυνάτου, αἴσηντης καταλή-
γουν εἰς τὸ νὰ ἀνταλλάξουν ποτήρια ζύθου, ἐνῷ αἱ σφαῖραι
ἔξαγονται. κατὰ τινας εὐφυὴ ρήτραν, ἀπὸ τῶν ἐσωθράκων τῶν
μονομαχούντων. Σοῦ ὄρκίζομαι ὅτι τὸ πλέον ἀκίνδυνον ἐν Ἐλ-
λάδῃ εἶνε ἡ μονομαχία.

Θὰ θυμάσῃς ἐδὼ καὶ τὰς λεγομένας συγκρόνους
ἀρχαὶ τηταξεῖ, κτίρια δηλούνται γεόδημητα, τὰ ὄποια κατὰ
τοὺς μυστηριώδεις κανόνας τῆς ἀθηναϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς, κρη-
μνίζονται πρὸς ἡ ἀποπερχωθεῖσην. Ἐκτὸς τούτων αἱ Ἀθηναὶ
ἔχουν καὶ Ἀναδημίαν ἀνευ ἀκαδημαϊκῶν, τὴν ὄποιαν φυλάκ-
τουν πρὸ τῶν προπυλαίων δύο μαρμαροθέντες, ως ἡ γυνὴ τοῦ
Λόρτου, ἀπόρρητοι, τούπικλην Σωκράτης καὶ Πλάτων.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ εἰκὼν τοῦ ἀθηναϊκοῦ βίου ἐλπίζω γάρ σε πείσῃ
ὅπως μπαρκαρίσθης μὲ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον καὶ ἔλθῃς ἐδὼ,
ἐκτὸς ἣν σε ἀναστείλῃ ὁ φόρος, μήπως σὲ ἐκβιάσουν ἐκόντα
ἄκοντα γὰρ δεχθῆσαι τὸ αξιωμα τοῦ δημάρχου καὶ σὲ καταστή-
σουν οὕτω ὑπεύθυνον τοῦ κονιορτοῦ, τῶν σῦρων, τῶν κόπρων
καὶ τῶν μικρυμάτων. ἐν μέσῳ τῶν ὄποιων ἀναπνέει, τῇ καὶ δι-
κιωγῆσται ἡ κλασικὴ τῶν Ἀθηνῶν πόλις.

Σὲ ἀστάζομαι, ὁ φίλος σου

Τεράνυμος Λασπιάδης

Διὰ τὴν ἀκριβεῖς τῆς ἀντιγραφῆς

SCOC